

LBRIS | We know
books

Mari clasici ilustrați

*James Fenimore
Cooper*

Ultimul
mohican

Traducere din engleză:
Irina Chirica

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

Cuprins

James Fenimore Cooper 9-10

.....

Faceți cunoștință cu personajele 11-12

.....

Capitolul 1

Anglia și Franța se înfruntă pentru stăpânirea coloniilor
din America de Nord 13-19

.....

Capitolul 2

În inima codrilor 20-27

.....

Capitolul 3

Un ajutor neașteptat 28-36

.....

Capitolul 4

Călăuza necinstită 37-49

.....

Capitolul 5

Refugiul de la cascadă 50-60

.....

Capitolul 6

Atacați de irochezi 61-67

.....

Capitolul 7

Asediul continuă 68-80

.....

Capitolul 8

Prizonieri la irochezi 81-90

Capitolul 9

O salvare neașteptată 91-100

•••••

Capitolul 10

Surorile își regăsesc tatăl 101-115

•••••

Capitolul 11

Armistițiul 116-125

•••••

Capitolul 12

O discuție privată 126-130

•••••

Capitolul 13

Capitularea 131-136

•••••

Capitolul 14

Evadarea lui Uncas 137-144

•••••

Capitolul 15

La judecată 145-159

•••••

Capitolul 16

Confruntarea finală 160-169

•••••

Capitolul 17

Ultimul mohican 170-176

Capitolul 1

Anglia și Franța se
înfruntă pentru stăpânirea
coloniilor din America de
Nord

*Două femei și un ofițer pornesc la drum, în
vremuri de restriște și pericol, către
fortul William Henry.*

O trăsătură specifică a luptelor care s-au dat odinioară în coloniile Americii de Nord era aceea că înainte de a se lupta, adversarii trebuiau să înfrunte mai întâi primejdiile marilor pustietăți. Frontiera întinsă a vastului teritoriu american, delimitând domeniile inamice ale Marii Britanii și Franței, trecea prin păduri ce păreau de nepătruns. Teritoriul cuprins între izvoarele fluviului Hudson și lacurile din vecinătate oferea un teatru vast pentru drama înverșunării și cruzimii din războaiele sălbatice ale acelor vremuri. Soldații din cele două armate și coloniștii rezistau cu austeritate și stoicism în fața privațiunilor și se străduiau să răzbească prin trecătorile de munte și peste râurile năvalnice, ca să înfrunte un dușman greu de localizat.

Cadrul natural le oferea combatanților avantaje naturale care nu puteau fi trecute cu vederea. Lacul Champlain forma o trecătoare naturală și se întindea de la granița Canadei până la hotarele provinciei vecine cu New Yorkul. La capătul de sud al Lacului Champlain se vărsau apele altui lac, numit de misionarii iezuiți Lacul cel Sfânt, utilizat de iezuiți pentru botezuri, în timp ce englezii, mai puțin pioși, îl numeau pur și simplu Lacul George, după numele regelui lor din Anglia din acea vreme. Anglia și Franța au înlocuit cu nume noi străvechea denumire indiană a lacului, care inițial se numise Lacul Horican. Fiecare din națiunile indiene avea limba sau dialectul său, astfel că multe locuri aveau nume multiple, deși aproape toate numele lor descriau același loc.

Lacul George formează, când este privit pe hartă, un fel de coadă a Lacului Champlain și se întinde pe o lungime de douăsprezece leghe către sud. Lacul își croiește un drum șerpuit printre nenumărate insule și printre munți. De pe podișul ce ținea piept apelor, începea un portaj de aproape douăsprezece mile, care ducea până pe malurile fluviului Hudson, unde în afară de obișnuitele cataracte, râul devenea navigabil până la vărsare.

În diferite puncte care dominau locurile, pe unde trecerea era mai ușoară, au fost ridicate forturi care au fost apoi cucerite și recucerite, rase de pe fața pământului și reconstruite la loc, după cum hotăra soarta bătăliilor. Fermierii, oameni gospodari, se fereau să poposească pe aceste meleaguri periculoase, preferând așezările mai vechi și mai adăpostite. Oștiri numeroase se afundau în acești codri și soldații care mai supraviețuiau ieșeau din pădure atât de istoviți și descurajați de înfrângere, încât semănau cu niște cete de schelete ambulante.

În timpul Războiului Indiano-Francez această zonă a devenit scena însângerată unde s-au purtat mai toate bătăliile pentru stăpânirea Americii de Nord. În această regiune nenorocită îndeletnicirile pașnice nu mai erau cunoscute, iar pădurile erau însuflețite de prezența mercenarilor și de sunetele semețe ale unei muzici războinice. Marea Britanie decăzuse din situația strălucită la care ajunsese datorită spiritului întreprinzător și talentului vechilor ei oameni de stat și oșteni. Nema-

fiind temută de dușmani, cei care o slujeau pierdeau repede încrederea că le va fi asigurat un trai decent. Coloniștii suportau consecințele proastei guvernări răbdând umilințe multiple și trăiau cu teama că vor fi omorâți. Li se părea că aud urletele de atac ale sălbaticilor la fiecare adiere de vânt din imensele păduri ale Vestului și ascultau îngrijorați știrile despre omoruri cumplite, comise de către locuitorii codrilor întunecați.

Întâmplările pe care le povestim s-au petrecut în cel de al treilea an al războiului dintre Marea Britanie și Franța, război purtat pentru stăpânirea unor pământuri care nu erau sortite să aparțină niciuneia din ele. Pe vremea aceea, între fluviul Hudson și Lacul George exista fortul Edward al britanicilor, unde era cantonat generalul Webb cu o oștire de peste 5 000 de soldați. Pe malul Lacului George, la o distanță de cinci leghe, se mai afla în pădure un alt fort britanic, fortul William Henry, comandat de bătrânul luptător scoțian Munro, cu un regiment mic din trupele regulate și o mână de localnici.

Iscoadele trimise de britanici se întorc cu vestea că armata franceză, condusă de generalul Montcalm, se apropie de-a lungul Lacului Champlain. Comandantul fortului William Henry cere disperat să se trimită întăriri. A doua zi la revărsatul zorilor pornește în marș spre fortul William Henry un detașament alcătuit din o mie cinci sute de soldați. Soldații în termen și cei în solda Coroanei mărșăluiau țațoși în flancul drept, iar

coloniștii, mai umili, mergeau în partea stângă. Mai întâi pornesc cercetașii, urmați de o gardă puternică și de căruțele cu bagaje.

La intrarea unei cabane străjuiau santinele din garda personală a generalului englez. Acolo așteptau șase cai, din care doi erau destinați a fi încălecați de femei de rang înalt, lucru rar întâlnit pe aceste sălbatice meleaguri. Un al treilea cal purta harnașamentul și armele unui ofițer de stat-major. Ceilalți cai aveau șei simple și bagaje care arătau că sunt destinați servitorilor și ordonanțelor. În fața acestui spectacol neobișnuit se formase un grup de gură-cască, care admirau armăsarul pursânge al ofițerului și priveau prostește la aceste pregătiri.

Printre aceștia se afla și un ins mai deosebit: înfățișarea îi era destul de ciudată, era croit parcă disproporționat și era mai înalt decât ceilalți, deși nu părea mai voinic. A avea umeri înguști, un cap mare, brațe deosebit de lungi cu palme mici, chiar delicate; picioarele îi erau firave, cu o lungime neobișnuită, iar genunchii păreau a fi enormi în comparație cu tot corpul. Îmbrăcămintea târcată pe care o purta acest individ îi făcea defectele și mai bătătoare la ochi.

Soldații, din respect, se țineau la o oarecare distanță de locul unde se făceau pregătirile de călătorie, însă personajul descris mai sus păși în mijlocul servitorilor de la cai, exprimându-și degajat aprecierile critice la adresa nobilelor animale. Își manifestă apoi admirația față de statura dreaptă și țeapănă a curierului indian, care seara trecută adusese în tabără veștile rele. Înfăți-

șarea indianului era foarte calmă, părea că privește cu indiferență tot ce se întâmpla în preajma sa, dar sub această liniște aparentă avea un aer de mândrie amară și tristețe. Locuitorul pădurii purta la brâu *tomahawkul* (o toporișcă indiană) și pumnalul specifice tribului său.

Servitorii se grăbeau și domnițele pentru care erau destinați caii se pregăteau și ele să pornească la drum. Erau însoțite de un tânăr ofițer în uniforma trupelor regale. Erau pregătite să înfrunte oboseala unei călătorii lungi prin pădure. Domnița care arăta mai feciorelnică, deși amândouă erau tinere, lăsa să i se zărească sub adierea dimineții chipul fermecător, părul bălai și ochii de un albastru strălucitor. Cealaltă fată, mai împlinită la trup, părea a fi cu patru sau cinci ani mai în vârstă. Avea un păr negru ca pana corbului, chipul îmbujorat de un sânge bogat și trăsături deosebit de frumoase, pline de noblețe și demnitate.

Urcară în șei și îl salutară pe generalul Webb, care rămase în ușa cabanei până ce călătorii s-au îndepărtat. Aceștia o porniră la trap domol, urmați de servitori, spre poarta de miazănoapte a fortului. Au străbătut distanța până la poartă în tăcere, dar cea mai tânără dintre doamne scoase o ușoară exclamație atunci când curierul indian trecu pe neașteptate pe lângă ei pentru a se poziționa în fruntea convoiului, pe poteca lărgită. Doamna mai în vârstă nu scoase niciun sunet, dar la vederea indianului îi alunecă vâlul de pe față, lăsând să i se vadă figura care exprima în același timp groază și admirație.

Capitolul 2

În inima codrilor

*Membrii expediției străbat codrii întunecați,
fără să își dea seama că îi pândește
o nenorocire.*

Tânăra mai în vârstă rămase pe gânduri. Cealaltă doamnă își reveni repede din teama pricinuită de apariția indianului și se adresă pe un ton glumeț tânărului ofițer care o însoțea:

– Heyward, ai vrut să ne faci o surpriză amuzantă ori în păduri se văd adeseori apărând asemenea năluci? Omul acesta nu-mi prea place, spuse tânăra doamnă ascunzându-și teama. Dumneata îl cunoști bine, desigur, de ai atâta încredere în el?

– Bineînțeles că îl cunosc, altfel nu v-aș fi dat pe mâna lui. Indianul acesta este curier al armatei și poate fi considerat un erou de către poporul său! răspunse ofițerul. S-a oferit să ne fie ghid către lac, pe o cale mai puțin cunoscută. Pe acolo putem ajunge mai repede și mai în siguranță decât mergând încet în urma detașamentului pe drumul principal! spuse însuflețit ofițerul Heyward. Am auzit că indianul a ajuns printre noi în urma unei întâmplări neplăcute, în care a fost amestecat și tatăl dumitale. Se pare că s-a purtat cam aspru cu el în acea împrejurare. Important este că acum ne este prieten.

– Ca fost dușman al tatălui meu, îmi place și mai puțin! strigă Alice, înfricoșată de-a binelea. Te rog să-i adresezi câteva vorbe, ofițer Heyward, ca să-i pot auzi glasul. Eu de multe ori îi cunosc pe oameni după vocea lor.

– E o pierdere de vreme, replică tânărul ofițer. E posibil să răspundă doar printr-o exclamație. Se prefăce